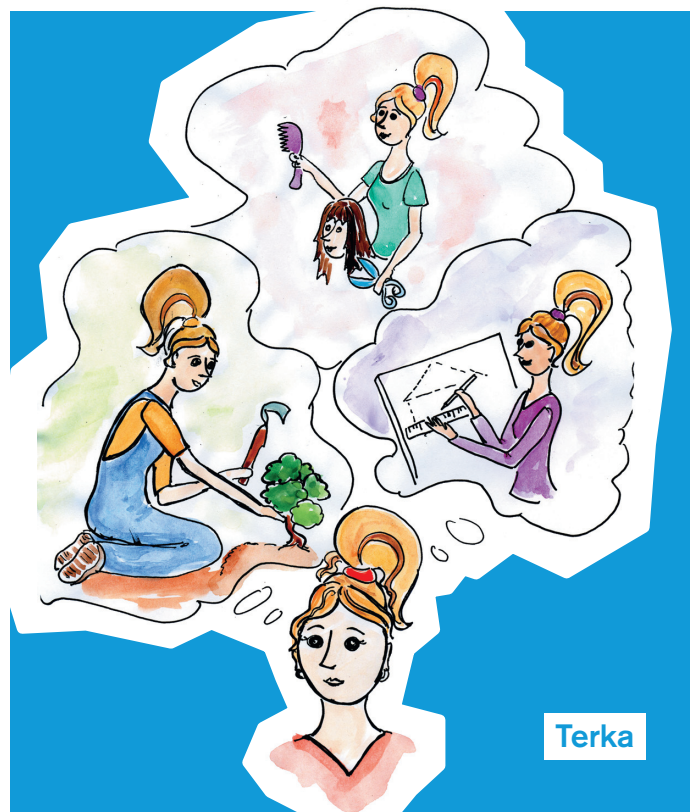

Když jsem byla malá, bydleli jsme s našima v takové malé vesnici na konci světa. S bráchou jsem lítali po venku a dělali různý blbosťi. Vždycky na jaře jsme sázeli různou zeleninu, nebo i kvítka a od léta do podzimu sklízeli všechny ty vypěstovaný dobroty. Pak jsme se přestěhovali do města, no, a tak jsem si říkala, že by nebylo špatný jít po základce na zahradnici, že bych se zas mohla babrat v hlíně. Teta mě pořád nabádá, abych šla na kadeřnici, že to může být takový tvořivý, můžu si vlastně celej den hrát. No, to by taky nebylo špatný. Taťka zas mručí, že se dobře učím a že bych měla, když tak pěkně maluju, zkusit průmyslovku, nějakou projektantku. To se mi zdá taky dobrý, přeci jen, celej den vymýšlet nějaký návrhy a pak vidět, jak to roste pod rukama. Uvažuju, co by mě bavilo víc. Tak teď moc nevím, všechno má něco do sebe, říkám si, že zkusím tu projektantku a když to nevyjde, můžu vyzkoušet zahradnici nebo tu kadeřnici. Takovou volbu dělám jednou za život, že jo, tak to musím pořádně zvážit a věřit si, že to zvládnou. Je to prostě hlavně na mě, i když budu ráda za každou radu – ať už od našich, kamarádek nebo těch, co tomu rozumí a řeší to s náma ve škole.

Jak by ses na jejich místě rozhodl(a) TY?

Už od dětství, když jsem viděl strejdu opravovat jeho starý auto, jsem si říkal, že to může být docela zajímavý, si tímhle vydělávat peníze. Často jsem si hrál se šroubkama a nářadím a nevím čím vším ještě, bylo to zajímavý pořád něco skládat a pak to rozmontovávat. Když ale onemocněla moje babi, u které jsem trávil skoro každý prázdniny, rád jsem za ní chodil a pomáhal jí s různějma věcmá. Potom, co jsem viděl, jak je za každou pomoc vděčná a jak jí to dodává elán, napadlo mě, že by nebylo špatný takhle – až budu velkej – pomáhat lidem. Nadhodil jsem to doma, no, mamka ani táta z toho moc nadšení nebyli, spíš by mě prej viděli jako kuchaře, ten je prý potřeba pořád a když se upíchnu v nějaký dobrý restauraci, mam prý vystaráno. Teď se mám rozhodnout a nějak nevím... Přemýšlím spíš nad tím pečovatelem nebo zdravotním bratrem. Nebo ten kuchař? Hm, myslím, že by mě mohlo bavit obojí. No, mechanikem je teďka skoro každěj můj kámoš, i když auta a to kolem je taky zajímavý a můžu si to nechat jako koníček. No co, uvidím, je to přece hlavně moje volba, co chci v životě dělat, ne? Asi se poradím s mamkou a tátou. Taky jsem slyšel o poradenským středisku na úřadu práce, ve kterým by mně mohli poradit a třeba ukázat, jak pro mě bude těžký potom najít práci.

Jak to vidí Terka s Honzou?

Tak si představ, že jsem se včera bavil s kámošem o tom, kam si budu dávat přihlášku, a on se mně smál, že chcu jít na zdravku a říkal, že se to pro mě nehodí, protože je to škola pro holky. Ale to je hloupost, ne? Někdo tvrdí, že některá práce se hodí jenom pro kluky a jiná pro holky, ale já si myslím, že to tak není. No, máš pravdu. Bráchova holka dělá stávarnu a pořád o tom básní, jak je to tam super, a má už dokonce nějaký nabídky práce, kam může jít, až to letos dodělá.

Aspoň je vidět, jak jsou takový představy o tom, co je a není vhodný, nesmyslný. Možná je to tím, že nám hned po narození šoupnou do ruky panenku nebo autíčko a snažej se předepsat, jak má vypadat „správný“ kluk nebo „správná“ holka. Ale to už jsou dneska přežitý představy.

Já si taky myslím, že nic není tak černobílý! Někdy prostě chci dělat něco jinýho, nějak jinak, a ne v šabloně – toto smím a toto už ne.

No a když si pak vezmeš, že by kvůli těmhle přežitým předsudkům holka tvýho bráchy na stávarnu nešla a dělala by něco, co by ji vůbec nebavilo...

Počkej, těma předsudkama myslíš jako i to, když mně mí kámoši říkaj, že na tu zdravku prostě nemám, zatímco všechny holky, co tam chcou jít, na to maj?

No, vždyť ty to můžeš zvládnout stejně dobře, ne? Nedávno jsem v telce viděla nějaký pořad, nevzpomínám si, jak se přesně jmenoval. Ale bavili se tam o tom, že teď máme všichni stejnou šanci dostat se tam, kam chceme.

Hele, to jako mysleli, že budem všichni na zdravce, jo?

Ne, ale něco v tom smyslu, že by nikomu neměly být házený klacky pod nohy, lidi přece umí různý věci bez ohledu na pohlaví a byla by škoda, aby to zahodili jen proto, že si někdo myslí, že se to pro holky nebo kluky nehodí.

A co umíš ty? Je na tobě, jaký obor si zvolíš, o kterém si myslíš, že by Tě mohl bavit. Nezapomínej, že přece rozhoduješ o svý budoucí práci...

Dívej se hlavně na to, co by vyhovovalo nejvíc TOBĚ, i když všichni kolem mají určitě taky dobrý nápady a chtějí ti pomoci.

To TY za pár let vyjdeš ze školy a budeš si hledat zaměstnání, který by tě mělo bavit a kterým si budeš vydělávat na živobytí.

1.								
2.								
3.								
4.								
5.								

1. Pokud všichni máme stejnou šanci dostat se, kam chceme, jde říct, že máme ve společnosti _____, která je základem demokracie.
2. Spolu se školou, kterou si v devítce vybíráš, si vybíráš i svoje budoucí _____.
3. Kvůli _____ bysme podle Terky a Honzy neměli posuzovat, která škola se pro někoho hodí a která ne.
4. Podle Terky a Honzy jsou _____ nesmyslný předpisy toho, jak se má chovat a co smí a nesmí „správná“ holka a „správný“ kluk.
5. I když si můžem myslet, že _____ je „klučičí“ škola, holka od Honzovyho bráchy je tam spokojená a pořád o tom básní.

www.gendernora.cz

www.rovneprilezitosti.cz

www.zabanaprameni.cz

www.otvrenaspolecnost.cz

www.zenskaprava.ecn.cz

www.ta-gita.cz

Pokud tě to zaujalo, chceš k tomu něco říct nebo vědět víc, ozvi se na volba@gendernora.cz. Těší se Martina Hynková a Adéla Souralová, autorky textu. Obrázky a grafika jsou dílem Denisy Sedláčkové a Zdeňka Trinkewitze.

Jak svou volbu vidíš

TY?

Nóra
Genderové informační centrum